

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 258.

Femte Session.

78de Møde.

Onsdagen den 1ste Februar.

(Forts.)

Indenrigsministeren (forf.): Den ærede Forslagsstiller har — jeg veed ikke ret om idag, men i alt Fald før, — sagt, at den Bestemmelse, hvorefter Begrænsningen i Torvetiden skulde ophæves, blot skulde gjælde for uformalede Korvarer, og at den altsaa ikke kunde være de Forbrugere til noget Afbræk, som selv vusste at gjøre Indkjøb af de andre Varer, der kunne faaes paa Torvene. Men jeg troer, at, naar den omhandlede talrige Klasse af Handlende ikke kan holdes borte fra Torvene til de omhandlede Tider, vil det være vanskeligt at paasee, at de ikke gjøre Indkjøb af andre Artikler, og, om man end kunde forhindre, at de modtage Varer paa Stedet, lod det sig neppe kontrollere, at de ikke sluttede Handeler. Hvis den forlangte Frihed indrømmes, troer jeg, at det vilde være foruroligende for en talrig Klasse Forbrugere i Kjøbenhavn, og jeg mener derfor, at der er Bestænkelse ved Lovens Indhold, om jeg end ikke kan troe, at Loven i sig selv kan være af nogen Betydning.

A. Sager: Den ærede Minister mener, at dette Lovforslag er unyttigt, men det har dog een Nytte, den nemlig, som altid er forbunden med at ophæve uforstandige Love. Heraf have vi endnu endeel, og dertil regner jeg den nu bestaaende Anordning om Salg og Kjøb paa Torvene. De i saa Henseende endnu bestaaende Bestemmelser ere kun til Skade og ikke til noget Menneskes Gavn. Jeg vil oprigtigt tilstaae, at, naar jeg seer, at det Slags Love endnu bestaae, saa har jeg altid stor Besværighed med at troe, at de virkelig endnu

anvendes i Praxis, skøndt de staae i Lovbøger. Jeg kommer altid derved til at tænke paa et andet Land, hvor man ogsaa har mange urimelige Love fra ældre Tid, men som aldrig komme til Anvendelse. Der har saaledes i det Land, jeg sigter til, endnu i vor Tid bestaaet en Lov, hvorefter den, der i Irland fangede en katholsk Præst, skulde have den samme Belønning som den, der fangede en Ulv, men den bliver ikke anvendt i vor Tid. Jeg troer, at det bør være os magtpaaliggende, hvor vi kunne, at affaase urimelige eller skadelige Love, og til disse henregner jeg, som sagt, den Bestemmelse, som der her er Spørgsmaal om at ophæve, en Bestemmelse, der i det virkelige Liv har givet os Exempler paa, at man her i Danmark fanger Høfere. Endnu igaar har jeg læst to Tilfælde af denne Art i Aviserne. I det ene blev en Høfer mulceteret — og, vel at mærke, slige Mulcter falde til Kjøbenhavns Politikasse — fordi han stod ved en Vogn, og antoges, at han gjorde sig skyldig i at være til Hinder for dem, som vilde kjøre ved denne Vogn. Han stod der nemlig inden det befalede Klokket, i hvilket det var ham tiladt at handle.

I det andet Tilfælde blev en Høfer mulceteret, fordi han lidt for tidligt havde kjøbt en Bøtte Smør. Dersom man vil gjøre sig den Uleilighed at regne ud, hvormegen Tid der for mange Mennesker spildes under en saadan Proces, samt efterregne Salaret til de Procuratorer, som disse stakkels Høfere formodentlig maae betale, og i Forbindelse dermed erindre, at en alvorlig Domstol, en Samling af lærde Jurister, skal beskæftige sig med det Slags Uleiligheder, saa troer jeg, det vil erkendes, at saadanne Sager virkelig ere overordentlig dyre for Samfundet. Paa den anden